

FAMILIEBEZOEK AAN DE VERENIGDE STATEN

door Johan F. Somsen [1089]

Ter gelegenheid van de Amerikaanse Somsen reünie zijn Yvonne [3926] en ik deze zomer naar Baldwin, WI, in de Verenigde Staten gereisd. We verheugden ons erop veel oude bekenden weer te zien en kennis te maken met nieuwe leden uit onze wijdvertakte familie. Hoewel Baldwin ons hoofddoel was, bleef onze reis niet beperkt tot alleen Wisconsin. Bij aankomst in de VS hoort er bij ons ook altijd een bezoekje aan New York bij en na de fantastische familiereünie in Baldwin hebben we samen met een verre neef, Ken Anderson [3934], een reis van 5500 km gemaakt door dat gigantisch grote land om uiteindelijk te eindigen in de buurt van San Francisco. Van daaruit zijn we weer terug gevlogen naar het oude Europa.

New York

Na de uitvoerige veiligheidscontroles op Schiphol werden we door een grote grijze vogel van United Airlines naar New York gevlogen. Deze altijd bruisende stad heeft ons drie dagen in haar ban gehouden. Het was een voortdurend heen en weer hollen van het ene museum naar het andere en 's avonds van het ene theater naar het andere. Een bijzondere ontmoeting was die met Marnix Somsen [228] en diens vrouw Allette [3757] en hun pasgeboren baby Julia [4939]. Dit waren de eerste Somsens in een lange reeks die we zouden ontmoeten in de VS.

Na New York brak het belangrijkste deel van onze reis aan: **de reünie in Baldwin**. We werden op de luchthaven van St. Paul-Minneapolis opgehaald door een oude bekende: Paula Crist-Somsen [816]. We hadden Paula voor het eerst gezien tijdens de grote reünie in 1997, daarna tijdens een reis in 1998, ook nog eens tijdens een kort verblijf van haar in Amsterdam en nu dus voor de vierde keer. Zij had voor ons een lunch gepland samen met haar man Bruce [817] en haar oudste dochter Jennifer [2764] op een verrukkelijk terras aan de oever van Lake Minnetonka. Het was uiterst gezellig en het luidde de prima sfeer in voor de komende dagen.

Na een bliksembezoek aan haar zus Mary [820] en haar man Michael [2798] vertrokken we naar Baldwin. Op de vrijdagmiddag en avond - het niet-officiële gedeelte van de reünie - was er voor hen die vroeg kwamen een samenzijn gepland met een maaltijd. Het weerzien was indrukwekkend. Behalve de overige zes Somsens uit Nederland was Teun Hunse [68] uit Canada er en uiteraard was er een grote groep Amerikaanse Somsens - voornamelijk leden van het organisatiecomité - waarvan we bijna iedereen al eerder hadden ontmoet. Het was schitterend al die oude bekenden weer te zien. Don [831] en Irene [832] Somsen en natuurlijk ook Marilyn [3850] en Ward Lear [3858] onze gastvrouw en gastheer in Baldwin. Marilyn, die de komende dagen zou sprankelen als voorzitter van het grote Somsenfeest. En hoe goed was het niet Cindy [814] en Ron Zignego-Somsen [822] en Sally [2771] en David [3263] Berkholder-Rasmussen weer te zien. En uiteraard niet te vergeten de bijna

voltallige familie van John Howard Somsen [2353]: diens zeer vitale moeder Janet

*I.-r.: Jacqueline en Brad Olson
I.-r. Ward Lear en Marilyn (Berkseth) Olson-Lear,
voorzitter van de Reünie*

Somsen [2324] en zijn drie zusters Judy [2354] met Paul [2369] Zavracky-Somsen, Jeanne [2356] met Richard [2375] Connell-Somsen en Jane Strong-Somsen [2355]. Gelukkig was er nu ook wat meer tijd voor een nadere kennismaking met Marieke Edwards [725] - onze Amerikaanse penningmeester - en haar man Michael [3159]. In 1997 was daar te weinig gelegenheid voor geweest. Ik kan helaas niet volledig zijn in deze opsomming, maar als ik iemand niet genoemd heb, betekent dat bepaald niet dat ik hem of haar ook vergeten ben.

Er werd heel wat afgeknuffeld die middag en de gesprekken waren geanimeerd en eindeloos. Laat in de avond kwam ook Ken Anderson [3934] aan. Hij was vanuit Californië met een tien meter lange camper aangekomen, waarmee we na de reünie door Amerika zouden trekken. Het werd laat die avond.

Voor een uitvoerig verslag van de reünie kan ik het artikel van Marilyn elders in dit blad warm aanbevelen. Ik zou mij graag willen beperken tot enkele impressies.

Zaterdagmorgen om 9 uur begon het officiële gedeelte van de reünie met het registreren van de

gasten. Het was een zelfde soort sfeer als destijds in 1997: een beetje nerveuze maar vooral optimistische en vrolijke spanning. Een soort nieuwsgierigheid over wie je zou ontmoeten, met in je achterhoofd de wetenschap dat je – heel ver weg soms – familie van elkaar bent.

Vervolgens werden we doorverwezen naar de fotografen. Twee lange slanke blonde Somsen tweelingzusters: Pamela [3847] en Patricia [3848] Rice, bijgestaan door hun broer Edward Rice [3849], legden iedereen vast voor het nageslacht op foto en video. Het was de beste plaats om over iedereen alles aan de weet te komen, want je werd gevraagd even in het kort te vertellen wie je was en waar je vandaan kwam.

Na de officiële opening door de burgemeester van Baldwin trad Marilyn naar voren in haar rol van een voortreffelijk voorzitter. Het was een indrukwekkende gebeurtenis. Bijna 130 opgetogen Somsens of aanverwante Somsens zaten op de punt van hun stoel om geen moment te missen van wat er allemaal gebeurde die morgen.

I.-r.: Paula Crist-Somsen [816], Melissa Crist [2765], Adrienne Crist [2766], Yvonne Reijs-Edel [3926], Johan F. Somsen [1089], Jennifer Vogel-Crist [2764] en Bruce Crist [817]

Meerwaarde

Steeds weer maakte op mij het samenzijn met de hele groep de diepste indruk. De gehele groep is niet slechts een optelsom van de individuele leden. Er is iets dat daar bovenuit stijgt, dat het meerwaarde geeft. Dit valt niet goed te verklaren – misschien een beetje vanuit de gestaltpsychologie – maar zo voelt het wel en zo ervaar je het ook. Ook op de zondagmorgen in de kerk van Baldwin was er datzelfde gevoel weer, maar het meest indrukwekkend was wel de plechtigheid op de begraafplaats van Baldwin, waar een gedenksteen werd onthuld. Een grote schare had zich rondom de plaats van het graf van Jan Hendrik Somsen [308] en zijn vrouw Janna Somsen-Rauwerdink [309] verzameld. Na de plechtige opening door twee kleinzonen, Ds. Philip Somsen [2685] en Don Somsen [831], kwamen vanuit de groep diverse

Somsens naar voren om hun gevoelens uit te spreken, waarbij in het bijzonder de toespraak van Henry Northrop Somsen [2453] opviel. Henry stal, met zijn 93 jaar de absolute senior met misschien wel de meest jeugdige geest van allemaal, ons aller hart. Aan hem is elders in dit blad een speciaal artikel gewijd.

Waar het eigenlijk steeds op neer kwam, was dat we met elkaar iets delen dat zeer bijzonder genoemd mag worden en waarop we met recht trots mogen zijn. We hebben onze eigen familiegeschiedenis geheel in kaart gebracht in het prachtige tweetalige boek *Somsen Omnes Generationes* van Derk [130] en Theo [227] en we hebben daarmee als het ware een extra stukje toegevoegd aan onze individuele identiteit. En nu zijn we samen al weer ruim vijf jaar bezig onze eigen geschiedenis up-to-date te houden, waarbij de Stichting en ons tijdschrift *Somsen Horizon* een belangrijke rol vervullen. En, *last but not least*, we hebben met elkaar twee fantastische wereldwijde reünies georganiseerd. Alles staat of valt echter bij de gedrevenheid in ons om hier de schouders onder te willen blijven zetten. Dit besef heerste ook in die groep daar op die zondagochtend bij ons monument op de begraafplaats van Baldwin. Het gevoel van trots om bij deze familie te horen en de wens door te gaan, waren steeds duidelijk hoorbaar en de aanwezigheid van veel jongeren belooft wat dat betreft alle goeds voor de toekomst.

Afscheid

Tijdens een laatste samenkomst in de Coachman Supper Club werd onder het genot van een heerlijke lunch afscheid genomen. Er werden talloos vele foto's gemaakt, vele warme 'hugs', veel goede woorden en veel fijne gevoelens werden uitgewisseld en een beetje verdrietiger, maar ook veel wijzer, ging ieder zijns weegs.

Naar het westen

I.-r.: Ken Anderson, Yvonne en Johan

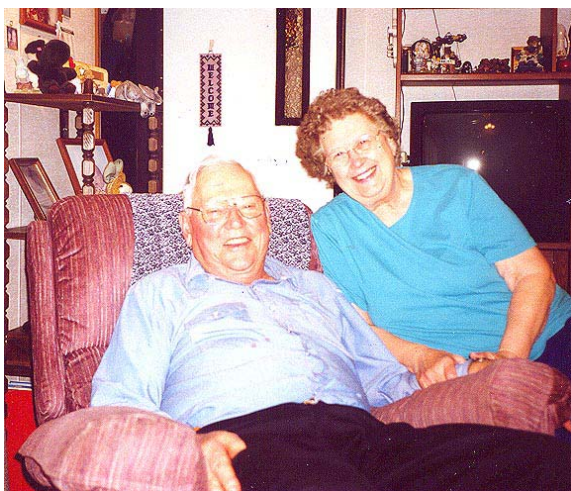
Met Ken zouden we via vele natuurparken, vele → staten en vele vele kilometers per camper naar Californië reizen.

Het eerste traject was slechts kort. Dichtbij St. Paul-Minneapolis hebben bij we een oude vriend van Ken een gezellige barbecue gehad en er de nacht doorgebracht.

De volgende dag ging de reis door de staat Minnesota, de staat met de duizenden meren om vervolgens richting North Dakota te trekken. We moeten hierbij denken aan staten die elk een aantal keren groter zijn dan Nederland en de afstanden zijn dan ook enorm. Je rijdt zomaar enkele honderden kilometers zonder door of langs een dorpje van enig formaat te komen.

North Dakota is een staat met veel landbouw. Akkers zo groot als een Nederlands dorp rollen langs de ramen van je auto voorbij. In de buurt van Jamestown raadpleegde ik mijn database met Amerikaanse Somsens en het was direct raak.

Er waren er meerdere. Omdat we niet zo erg veel tijd hadden, besloten we ons geluk te beproeven bij een adres niet al te ver van onze route. Dat bleek dat te zijn van David [3501] en LaVonne Bear [4171]. In de vroege avond belden we aan bij een huis met een bordje *'Hier wonen twee oude beren'* en een enigszins gereserveerde dame

l.-r.: David Bear en LaVonne Bear-Finnegan

opende de deur. Toen ik zei dat we Somsens uit Nederland waren, vloog de deur wagenwijd open en werden we hartelijk ontvangen.

David bleek zelfs de zoon te zijn van een zus – Genevieve Somsen [865] - van Kens overgrootvader: Levi Somsen [851].

Het was indrukwekkend hoeveel documentatie de Bears hadden over onze familie en hoe zij met alles meeleeften.

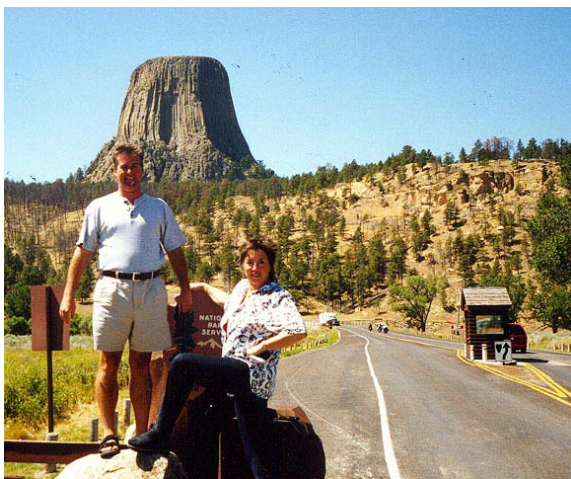
De volgende ochtend kwamen ze ons op de camping afhalen voor een uitgebreide rondleiding

door de omgeving van Jamestown. Zodra je van de doorgaande wegen afgaat, bestaan de verbindingen nog slechts uit lange rechte grint- en zandwegen die dwars door de eindeloze akkers snijden. David leidde ons langs de boerderijen en huizen waar eens Somsens geleefd en gewerkt hadden en na zijn broer Tom [3505] even gedag gezegd te hebben en een kort bezoek aan de begraafplaats van Jamestown met vele Somsen graven, ging onze reis naar het westen weer verder.

South Dakota is de staat met de uitgestrekte prairies. De wegen zijn lijnrecht en de prairie is eindeloos. De bizon, die in de 19^e eeuw bijna uitgeroeid was, komt weer helemaal terug maar wordt nu gehouden op ranches, waarvan er sommige zo groot zijn als de provincie Utrecht. In een klein dorpje, Lemon, had een Californische buurman van Ken een bizonfarm en een zomerhuis aan een meer. Ken had de sleutel ervan gekregen en wij zouden de farm kunnen bezichtigen.

Je houdt het gewoon niet voor mogelijk, maar bij het raadplegen van de Somsen database, bleek er in Lemon ook een Somsen te wonen. Helaas troffen we Karen Froelich-Raasch [2624] niet thuis.

Het bezoek aan de bizonfarm was geweldig maar wat we ook niet licht zullen vergeten is de terugtocht. We hadden de avond ervoor al een staart van een tornado meegekregen. Een boot die voor het zomerhuis van de burens lag, werd als een veertje opgetild en onder het verhoogde terras van ons huis geparkeerd. We hadden slechts weinige minuten ervoor daar nog zitten eten. Nu werd het onderweg echt menens. Inktzwarte wolken pakten zich samen boven de verlaten prairie en onze grote camper veranderde in een nietig speeltje. Niet geheel vrij van angst kwamen we stapvoets rijdend bij een groepje bomen, waarvan er één door de bliksem was getroffen en over de grintweg lag. Daar waren we gedwongen te wachten tot de storm tot bedaren zou komen. →

Devil's Tower

De tocht ging verder door South Dakota door het dorpje Sturgis waar eens per jaar tienduizenden Harley Davidson rijders uit de hele wereld samenkomen. Een ware kermis. Verder ging de tocht naar de Black Hills met een bezoek aan Mount Rushmore. De beroemde plek waar de hoofden van vier Amerikaanse presidenten in de rotsen zijn uitgehouwen.

Toen maakten we ons de volgende dag op voor een grote reis door de staat Wyoming richting Yellowstone National Park. Niet echter, nadat we eerst de bekende **Devil's Tower** hadden bewonderd, een tientallen meters hoge rots die altijd veel bezoekers trekt. De grote vlakten van Wyoming met overal jaknikkers, die traag de olie uit de grond pompten, vormden een groot contrast met de uitgestrekte bergketens daarna.

Het Yellowstone National Park was indrukwekkend in vele opzichten. De uitgestrektheid ervan, de indrukwekkende natuur met eindeloos gevarieerde landschappen. Schitterende watervallen en geisers met als onbetwist hoogtepunt 'The Old Faithful' en niet te vergeten de zeer rijke fauna. We waren alle drie steeds weer verrukt vele soorten grootwild van dichtbij te mogen observeren, waarbij een zwarte berenfamilie langs de kant van de weg wel de climax vormde. Maar een koppel bambihertjes langs de kant van de weg en een groep elanden voor de auto werden door ons bepaald ook niet over het hoofd gezien.

Langs de met sneeuw bedekte toppen van het Grand Teton gebergte trokken we verder totdat we in het donker een plek vonden om te overnachten.

Ons vaste menu bestond uit pannenkoekgrote bizonbiefstukken, waarmee we de vriezer van onze camper hadden gevuld op de bizonfarm in South Dakota. Ken en ik maakten die altijd klaar op de barbecue terwijl Yvonne steeds weer voor een heerlijke koude salade zorgde. Vaak hadden

we daar dan ook nog op de barbecue geroosterde corn-on-the-cob bij. Het geheel werd stevast weggespoeld met wat wijn en zo hebben we eigenlijk een paar weken heel gezond geleefd. Geen fast food, niks van dat alles.

Na een eindeloze tocht door de staten Wyoming en Idaho, langs woeste rivieren, over eindeloze vlakten en door schitterende berglandschappen, kwamen we na duizenden kilometers aan in de staat Utah.

In Utah is een vrij uitgebreide tak van de Amerikaanse de Somsens gevestigd. Zij zijn allen nazaten van de reeds eerder genoemde Levi Somsen [851]. Levi stamde uit de Somsen tak die in North Dakota woonde. Hij trouwde in 1902 met Isabel Maud Tanner [852] die Mormoons was en zij vestigden zich in Salt Lake City. Het zijn dan ook de nazaten van Levi die tot deze religie behoren en zij wonen nog steeds voornamelijk in de staat Utah.

Salt Lake City.

l.-r.: Johan Somsen, Barbara Somsen [2520], Don Somsen [873], Susan Somsen [879] en Ken Anderson

De kennismaking met Ken's tante Barbara [2520] was geweldig. Tijdens een feestelijk diner in één van de wintersportcentra in de omgeving van Salt Lake City leerden we ook haar zoon Rolf met zijn vrouw Whitney kennen en haar dochter Sarah. We waren de laatsten die het restaurant verlieten.

's Avonds thuis kwam Barbara met een grote hoeveelheid genealogische gegevens tevoorschijn. Ook deze Somsens bleken in het verleden al uitermate geïnteresseerd te zijn geweest in de geschiedenis van de familie.

De volgende dag kwamen Don Somsen [873] en zijn vrouw Susan [2543] voor de lunch. Het was een warm weerzien na vijf jaar. We hadden elkaar eerder ontmoet op de reünie in Nederland in 1997. Meer over onze hernieuwde kennismaking kan

men lezen in het artikel 'SOMSEN NUMMERPLATEN' elders in dit blad.

De rest van de dag stond in het teken van een bezoek aan de stad met de indrukwekkende tempel der Mormonen op Temple Square en uiteraard ook een bezoek aan de gigantische genealogische bestanden in de bibliotheek. Er stonden wel vrij veel Somsens geregistreerd, maar bij lange na niet de hoeveelheid die wij zelf in kaart hebben gebracht.

Na een hartelijk afscheid van de lieve en gastvrije Barbara voerde onze tocht ons naar het zuiden van Utah. We hebben daar de nationale parken Bryce en Zion bezocht. Het leek soms alsof je er in onaardse surrealistische landschappen ronddoelde. De rotsformaties zijn daar zo onwaarschijnlijk dat het maar moeilijk tot je doordringt dat ze toch echt zijn.

Het einddoel van onze reis, Californië begon na-

*l.-r.: Lori Gordon, Ken Anderson, Johan Somsen, Zach Anderson, (Michael's zoon), Andrew Anderson, (Michael's zoon)
Eric Anderson, (broer v. Ken), Elizabeth Sterner, (vriendin van Eric),
voorgond: Michael Anderson (Ken's broer) met zijn jongste zoon*

derbij te komen. Nog slechts 1000 kilometers scheidden ons van ons volgende doel: Lake Tahoe in het oosten van Californië. Daartussen lag nog slechts één staat: Nevada. Maar deze staat bestaat voornamelijk uit een uitgestrekte woestijn. De lange rechte weg door deze woestijn, waarin je soms pas na 100 kilometer weer door een kleine nederzetting rijdt, geeft je een gevoel van nietigheid. Het is geen wonder dat grote delen van Nevada door het leger in gebruik zijn genomen.

Het is de staat waar kernproeven werden gehouden en nu bestaan er plannen om er nucleair afval op te slaan.

Na een lange stoffige reis kwamen we aan bij Lake Tahoe waar Ken's vader een nostalgisch zomerhuis met uitzicht over dit prachtige meer bezit. Het was een plek om even tot rust te komen na de eindeloos lange reis door dat grote Amerika, om weer even krachten te verzamelen voor het allerlaatste traject.

Dit traject liep door het mooie heuvelandschap van deze prachtige staat. Op onze doorreis werden we in Nevada City, CA., gastvrij ontvangen door Ken's oudste broer Michael Anderson en diens vrouw Lori met hun baby. Ook de zonen Zach en Andrew waren aanwezig. Ook zijn andere broer Eric met diens vriendin Liza waren overgekomen. Het werd wederom een kleine en heel gezellige familieëunie. De laatste paar honderd kilometers leidden rechtstreeks naar Los Gatos, Ken's woonplaats, waar we om zes uur in de avond aankwamen. Op zijn abrikozenranch hadden we diezelfde avond nog een afscheidsfeest waarbij we tot onze grote vreugde weer een oude bekende ontmoetten: Paul Anderson [2522], Ken's vader. Verder kwam een aantal van zijn vrienden de feestvreugde verhogen

Ter afronding van ons verblijf in de VS hebben we de laatste dag nog wat rondgekeken in San Francisco en 's avonds een bezoek gebracht aan de oude gevangenis Alcatraz.

Moe, voldaan, overweldigd door dit grote land en door de vele ontmoetingen reden we samen met Ken de volgende morgen in alle vroegte naar de luchthaven van San Francisco. Na een hartelijk afscheid verdwenen we weer in de buik van een grote grijze vogel van United Airlines, die ons terug zou brengen naar Amsterdam

Somsens van Amerika,
we houden van jullie en we zullen contact met elkaar blijven houden. ■